

...

Fővárosi Ítéltábla

14.Gf.40.498/2020/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Pacsirta Ügyvédi Iroda (Cím5, ügyintéző: dr. Pacsirta István Gábor ügyvéd) által képviselt felperes1 Korlátolt Felelősségű Társaság (Cím2) felperesnek a dr. Nemesi Csaba ügyvéd (1191 Budapest, Üllői út 259. II/5.) által képviselt alperes1 Korlátolt Felelősségű Társaság (cím7) alperes ellen szerződésből eredő elszámolás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2020. október 22-én kelt 3.G.40.250/2012/220. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.000.000 (egymillió) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

[1] A felperes keresetében 120.988.966 forint és annak 2012. július 1. napjától számított, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 301/A. §-a szerinti járuléka megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra figyelemmel, hogy a hulladék újrahasznosításból eredő haszonnal nem számolt el a közöttük létrejött szerződésben foglaltak ellenére.

II.

[2] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

III.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15.526.209 forintot és annak 2012. július 1. napjától 2013. június 30. napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 százalékkal növelt értékével, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári

félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékével megegyező mértékű kamatát; a keresetet ezt meghaladóan elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 2.093.826 forint perköltséget.

III.1.

[4] A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényként állapította meg, hogy a peres felek 2007. január 15. napján 2007. június hó 30. napjáig terjedő időtartamra kötöttek szerződést közös hulladékregenerálási tevékenység végzésére. Együttműködésük célja volt, hogy a szerződésben részletezett feltételek mellett oldószer regenerálást, hasznos hulladék értékesítést végezzenek. E tevékenységhez a felperes 5 db SRU.30-200 típusú oldószer regeneráló berendezés, 1 db FH35 típusú folyadékűtő, 1 db 18 méteres, futómacskával felszerelt portáldaru, 5 db, egyenként 400 literes kármentő és a gyártási technológia átadását, valamint szállítói és felvevői piac biztosítását vállalta az alperes részére. Alperes a munkavégzéshez szükséges telephely és munkaerő, valamint a feldolgozási tevékenység folytatásához szükséges energia rendelkezésre bocsátását, továbbá azt vállalta, hogy a feldolgozás jogi és műszaki feltételeit megteremti. A felperes feladatát képezte a vevők és szállítók folyamatos biztosítása, a beszállítókkal azonban a szerződéseket az alperesnek kellett megkötnie a saját engedélye terhére, felperes jóváhagyása mellett; a vevőkkel a kapcsolatot a felperesnek kellett tartania.

[5] A pénzügyi elszámolás körében rögzítették, hogy a konkrét pénzügyi feltételekről majd a szerződések ismerteté válásakor fognak külön megállapodást kötni, irányelveként azonban megállapodtak, hogy a munkavégzés során felmerült és érvényesíthető költségek levonásra kerülnek az eladott áru értékéből és a megmaradt értéket 50-50%-ban megosztják egymás között. Közös megegyezéssel a szerződés az abban rögzített határidőt követően is meghosszabbítható, a szerződés lejártakor a felek kötelesek egymással elszámolni és az együttműködéshez adott eszközöket, berendezéseket a tulajdonosnak visszaszolgáltatni.

[6] A felperes biztosította az alperes részére a szállítói és vevői kapcsolatokat, ennek eredményeként az alperes 2007. március 1. napján a cég4.-vel keretszerződést kötött határozatlan időre a gyógyszergyárnál keletkező és a keretszerződés mellékleteiben megnevezett veszélyes hulladékok átvételére és kezelésére. A keretszerződés 1. számú mellékletében szereplő oldószer hulladékokért az alperes, míg a 2. sz. mellékletben szereplő hulladékokért a gyógyszergyár vállalt díjat fizetni a szerződő partnere részére a szállítási költségek egyidejű megfizetése mellett.

[7] Az alperes a gyógyszergyártól átvett veszélyes hulladékok regenerálását a desztilláló berendezéseken folyamatosan végezte és az abból nyert haszonanyagot is értékesítette. A haszonanyag (oldószer) értékesítéséből származó bevételből a becsléssel megállapított és a regenerálási tevékenységgel összefüggésbe hozható költségeket a felek levonták, majd a hasznot fele-fele arányban egymás között megosztották. Az alperes a haszon felperesre jutó részét megfizette.

[8] A felek az együttműködési megállapodás 2007. június 30. napján történt lejártát követően a közös hulladékregenerálási tevékenységüket változatlan feltételekkel tovább folytatták. A desztillálásból származó oldószer értékesítéséből elért hasznon fele-fele arányban osztottak.

[9] A felperes 2008. január 21. napján a cég7-vel együttműködési szerződést kötött annak érdekében, hogy a beruházási költségek egyenlő arányú viselésével történő megvalósítása és a hosszútávú közös üzemeltetés tárgyában létrejött korábbi együttműködési elképzelésüket megvalósítsák. Az új oldószer regeneráló üzemet a felperes kizárólagos tulajdonában álló, helység4 külterületén lévő ingatlanon kívánták megépíteni és első ütemben az ingatlant alkalmassá tenni az üzem befogadására.

[10] Az alperes a közös hulladék regenerálási tevékenység hasznával 2008. március 31. napjáig terjedő időre a felperessel elszámolt, a haszon felperesre jutó részét megfizette. 2008. április 1. napját követően a hulladékregenerálási tevékenységet a felperes által rendelkezésre bocsátott desztilláló berendezéseken tovább folytatta, elsősorban a gyógyszergyártól beszerzett veszélyes hulladékok felhasználásával egészen 2012. május 31. napjáig azzal, hogy a desztilláló berendezéseket 2009. április, május és október, 2010. július és 2011. december hónapokban nem üzemeltette, 2009. július, augusztus és december, valamint 2010. január, március, április és június hónapokban pedig csökkentett kapacitással működtette.

[11] Az alperes a 2008. április 1. napjától 2012. május 31. napjáig terjedő időszakban a felperes által rendelkezésére bocsátott desztilláló berendezéseken 1.162.650 kg előkezelt veszélyes hulladékot dolgozott fel desztillációval, amelyből összesen 1.139.397 kg haszonanyag (oldószer) keletkezett. Ennek értékesítése során az alperes összesen 68.363.820 forint bevételt szerzett, a hulladék átvételéből ugyanerre az időszakra vonatkozóan 38.065.161 forint összegű bevétele keletkezett. A közös hulladékregenerálási tevékenységből származó összes bevétel így 106.428.981 forint volt a 2008. április 1. napjától 2012. május 31. napjáig eltelt időszakban, a másodlagos költségek nélkül számított kiadások pedig 69.896.726 forintot tettek ki. Az alperesnek ennek okán a fenti időszak alatt 36.532.255 forint üzemi eredménye, 31.052.417 forint tényleges eredménye, azaz haszna keletkezett. Ebből a felperesnek járó 15.526.209 forintot nem fizette meg.

[12] A felperes 2012. június 6. napján a közös hulladékregenerálási tevékenységre vonatkozó együttműködési szerződést felmondta, az alperes a perbeli desztilláló berendezéseket leszerelte és azokat a felperesnek 2016 júniusában átadta.

III.2.

[13] Ítélete jogi indokolásában az elsőfokú bíróság elsődlegesen rögzítette, hogy a felek között 2007. január 15. napján létrejött atipikus szerződés vonatkozásában nem volt vitás, hogy mindkét felet ellenszolgáltatásként a perbeli tevékenységből származó haszon fele része illette meg, az együttműködési szerződésből fakadó kötelezettségeit az alperes teljesítette, a felperes által átadott desztilláló berendezéseken a hulladékregenerálási tevékenységet megkezdte, a kinyert oldószert pedig értékesítette.

[14] A felek egyezően adták elő azt is, hogy a perbeli együttműködési szerződésben foglalt véghatáridőig, azaz 2007. június 30. napjáig a megállapodásukban foglaltakkal megegyezően az oldószer regenerálási tevékenységből származó hasznat is megosztották egymás között, a felperesnek jutó hasznat az alperes megfizette.

[15] A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése alapján megállapította, hogy 2008. március 31. napjáig a felek az írásbafoglalt együttműködési szerződés szerinti tevékenységet tovább folytatták, ráutaló magatartásuk eredményeként a szerződésük határozatlan idejűvé vált. Kétséget kizáró módon megállapítható volt álláspontja szerint, hogy az alperes 2008. március 31. napját követően is birtokban tartotta a felperestől átvett desztilláló berendezéseket, valamint, hogy a környezetvédelmi hatóságnál kérelmezett engedélyek időpontjára is tekintettel a közös hulladékregenerálási tevékenységre vonatkozó szerződés a peres felek között 2007. június 30. napját, sőt 2008. március 31. napját követően is fennállt, egészen addig, amíg azt a felperes felmondás útján 2012. június 6. napján meg nem szüntette. Azt ugyanis megállapítani nem lehetett, hogy 2008. március 31. napját követően a felperes a perbeli hulladékregenerálási tevékenységet egy újabb szerződés keretében a cég7-vel folytatta tovább. Az elsőfokú bíróság egyebekben arra a következtetésre jutott, hogy a szállítói és vevői piac fenntartása kapcsán a felperes a szerződést nem szegte meg, az együttműködési szerződés alapján neki járó haszonrészt az alperestől alappal követelhetette a régi Ptk. 319. § (2) bekezdése alapján.

[16] A kereset összesszerűsége kapcsán kiemelte, hogy a perben vizsgálta, a közös hulladékregenerálási tevékenységből az alperesnek a perrel érintett időszakban (2008. április 1-től 2012. május 31-ig) mennyi haszna keletkezett, ugyanis szakértől szakértő úgy foglalt állást, hogy 2012 júniusában a felmondásig eltelt idő rövideje és a gépek leszerelése miatt már érdemi tevékenységet nem lehetett feltárni.

[17] A haszon mértékének megállapításához elsődlegesen a feldolgozott hulladék mennyiségét határozta meg. Utalt arra, hogy e körben rendelkezésre álltak a hatóságtól beszerzett bevallási adatok, ugyanakkor szakértől szakértő szerint a bevallási adatokban szereplő hulladékmennyiség az együttműködési szerződés keretében az alperes rendelkezésére bocsátott gépeken nem volt feldolgozható, azok maximális kapacitását a bevallott mennyiség jóval meghaladta. A felek közös hulladékregenerálási tevékenysége kifejezetten a felperes által rendelkezésre bocsátott desztilláló berendezések használatával kifejtett desztillációra és az annak nyomán kinyerhető haszonanyagra vonatkozott, ezért a bevallási adatoktól függetlenül a feldolgozható hulladék mennyiségének meghatározása során a felperes által rendelkezésre bocsátott desztilláló berendezések kapacitásából kellett kiindulni. A szakértő ennek alapulvételével határozta meg a perben bizonyítást nyert körülmények között feldolgozható hulladék mennyiségét: rendelkezésre állt ugyanis a gépek műszaki leírása. A gépeket a szakértő a helyszíni szemle alkalmával a felperes telephelyén meg is tekintette, a perben beszerzett villamosenergia-felhasználási adatok alapján pedig azt is dokumentálta, hogy az energiaszolgáltatási adatok figyelembevételével melyek voltak azok az időszakok, amelyekben a gépek igazolhatóan nem, vagy csak részleges intenzitással működtek. Ez alapján dolgozta ki a kiegészített szakvéleményében az 1.162.650 kg feldolgozott hulladék mennyiséget, amelyet az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás megállapítása során alapul vett.

[18] Kitért az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában arra is, hogy a perben részletes bizonyítás folyt a gépek üzemeltetésének feltételeire, a karbantartási időtartamra, amely tekintetében a felek gyakorlatilag egyezően nyilatkoztak, illetve a gépek működtetéséhez szükséges emberi munkaerő nagyságára. Mivel részletesen indokolta a szakértő a szakvélemény kiegészítéseiben az egy desztillálási ciklus lefolytatásához szükséges időtartam meghatározásának módját és mértékét is, a megállapításait aggálytalannak fogadta el. Az átvett és feldolgozott hulladék jellegére vonatkozóan rendelkezésre állt a gyógyszergyárral

kötött szerződés melléklete és a hulladékbevallásokban szereplő adatok, a feldolgozott anyagok jellemző tulajdonságait pedig a szakértő a 171/Sz/2. sorszám alatti és az azt megelőző kiegészítő szakvéleményében is részletesen kifejtette. Mindezek alapján megállapította, hogy a hulladékkezelési tevékenységből – amely az alperes gazdasági tevékenységének csupán egy része volt – a perrel érintett 50 hónap alatt 1.139.397 kg haszonanyag keletkezett. A felmerült költségek megállapítása során a szakértő fajlagos költségszámítást végzett, amely teljességgel megfelelt a felek által a költségek elszámolása során egyébként is alkalmazott becslési módszernek. A költségekre nemcsak a felek nyilatkozatai, illetve az energiafelhasználási adatok álltak rendelkezésre, hanem a 63. sorszám alatt csatolt bankszámlakivonatok is. A költségszámítás korrekcióját szakértő társszakértő is elvégezte, és az addig figyelembe nem vett, úgynevezett másodlagos költségek érvényesítésére is sor került az elszámolásnál.

[19] Az iratok között rendelkezésre álló bankszámlakivonatokból nyert adatok az árbevétel fajlagos, 1 kg-ra számított értékének meghatározására is alapot szolgáltatottak, ezért az elsőfokú bíróság a szakértő 171/Sz/2. sorszám alatti kiegészítő szakvéleményében foglalt eredményszámítást, a 211. szám alatti társszakértői véleményben foglalt korrekcióval fogadta el. Megállapította, hogy a perrel érintett 50 hónap alatt a közös hulladékregenerálási tevékenységből az alperes 31.052.417 forint hasznót ért el, ezért ezen összeg fele, azaz 15.526.209 forint és járulékai megfizetésére kötelezte az alperest, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

IV.

[20] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és az alperes kereset szerint történő marasztalása iránt.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet szerinti tényállás túlnyomó részben helyes. Az elsőfokú bíróság csak az alperes által el nem számolt hasznosított hulladék mennyisége tekintetében állapította meg helytelenül a szakértői véleményben foglaltakra alapozva a tényeket és ezekből helytelen következtetést vont le. Figyelmen kívül hagyta a szakvélemény 5.2. pontjában foglalt megállapításokat, amelyek szerint az alperes részére kiadott második környezetvédelmi engedélyben az engedélyezett és keletkező másodlagos hulladékok aránya 3-10%, a harmadik engedélyben 8-15% volt; ehhez képest az alperes önbevallása alapján a szakértő szerint ezt az értéket az alperes rendre és jelentékenyen meghaladta. Rögzítette, hogy 4036 tonna haszonanyag előállítás mellett 5870 tonna másodlagos hulladék keletkezett, ebből levonta azt a következtetést, miszerint annak egy része nem ment át a folyamaton (vagy nem a szükséges és lehetséges mértékig), hanem másodlagos hulladékként továbbításra került. Osztotta ezért azt a megállapítást, hogy az alperes az általa is elfogadott ciklusidőhöz képest lényegesen rövidebb ideig végezte a desztillációt. Ennek okán a formális logika szabályaival ellentétes, hogy a szakértő által megállapított maximális kapacitás alapulvételével számította az elsőfokú bíróság a felperes által elszámolni kért haszonanyag mennyiségét.

[22] Előadta továbbá, hogy az alperesi társaság 2008-2012. évekre vonatkozó önbevallásai és az ezek alapján készült közhiteles nyilvántartásban szereplő adatok ellentétben álltak a szakértő megállapításával. Az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalakor nem volt tekintettel a szakértő azon álláspontjára, miszerint a keletkező másodlagos hulladék

nagy mennyisége miatt nem a szükséges és elégséges mértékben folyt a desztilláció. A szakértő megállapításából következik, hogy az alperes által megvalósított tevékenység mindenképpen a desztillációs idő és a felhasznált energia csökkenésével járt, amely egyenes arányban áll a (nem a szükséges és elégséges mértékben) feldolgozott mennyiség növekedésével.

[23] A szakértő a szakvélemény 2. számú kiegészítésében a folyószámla kivonatok alapján rögzítette, hogy az alperes a haszonanyag-értékesítésből 262.172.853 forint árbevételre tett szert, valamint meghatározta a fajlagos árbevételt 1 kg hasznosított hulladékra nézve. Ezen összeggel elosztva a teljes árbevételt, a haszonanyag mennyisége 4.037.155 kg volt, amely a szakértő által megállapított haszonanyag-mennyiséghez képest mindössze 412 kg eltérést mutat. Ezen tényekből levonható a következtetés, hogy az alperes el is adta az általa feldolgozott mennyiséget, amely ellentétben áll a szakértő által meghatározott mennyiséggel. Ha az alperes a saját bevallása alapján a közhiteles nyilvántartás szerinti adatoknak megfelelő mennyiséget dolgozott fel és ugyanezen mennyiséget értékesítette is, úgy kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a közhiteles nyilvántartás adataival ellentétesen nem dolgozhatott fel kisebb mennyiséget, mivel azt nem tudta volna értékesíteni.

[24] Az alperes a HIR adatai alapján 2007. évben 1.402.920 kg, míg 2008. év első negyedében 268.522 kg hulladékot hasznosított. Az ebeszamolo.im.gov.hu oldalról bárki számára elérhető nyilvános beszámolók, illetve azok mellékletei alapján a jelzett időszakban – 2007. január 01. napja és 2008. március 31. napja között – egy fő munkavállalóval rendelkezett. Egy fő munkavállaló alkalmazása mellett is képes volt összesen 1.671.442 kg hulladék hasznosítására, amellyel nem vitatottan el is számolt. Ez ellentétben áll a szakértő megállapításaival, és az alperes akár alvállalkozó igénybevételével, akár kölcsönzött munkaerő igénybevételével meg tudta volna oldani a munkaerő problémát, azonban erre adat nem merült fel.

[25] A felperes a veszélyes hulladékkal kapcsolatos tevékenységek végzésének feltételeiről szóló 98/2001. (VI.15.) Korm. rendelet 26. § (1) bekezdésének cb) valamint j) alpontjára hivatkozva előadta, hogy a veszélyes hulladék kezelésére irányuló engedély iránti kérelemnek tartalmaznia kellett többek között a kezelni kívánt veszélyes hulladék mennyiségét és a hulladékkezelés műszaki és pénzügyi eszközeit, személyi feltételeit. A szakértő összegezte azon közokiratokat (133. sorszámú irat, 8. oldal táblázata), amelyek az alperes részére lehetővé tették, hogy 2006 novembere és 2008 novembere között évi 1.000 tonna, míg 2008 novembere és 2016 júliusa között évi 5.000 tonna hulladékot hasznosíthasson jogszerűen. A felek közös előadása az volt, hogy az alperes csak a rendelkezésére bocsátott berendezéseken végzett hulladékhasznosítást, a részére adott engedélyek kiadása iránti kérelemben pedig megjelölte a feldolgozni kívánt mennyiséget és igazolta, hogy azok kezelésének műszaki feltételei adóttak. Ezen tényekből szintén arra lehet következtetni, hogy a berendezésekkel a bevallott mennyiséget fel lehetett dolgozni. A 2012. év viszonylatában utalt arra, hogy a PE/KTF/8761-6/2016. sorszámú, 2016. április 16. napján kelt határozat figyelmeztetésben részesítette az alperest, mivel a megengedett 5.000 tonna helyett 5.122,6 tonna hasznosítását végezte el. Tehát a hatóság a feldolgozott mennyiség tekintetében, pusztán annak megengedettnél nagyobb mértékére tett észrevételt, a kapacitás tekintetében megállapítást nem tett, csakúgy, mint az engedélyek kiadása során sem.

[26] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte, hogy a per tárgya szerinti elszámolás nem az átvett hulladék mennyiségén, hanem a felperes gépein feldolgozott haszonanyag mennyiségén nyugodott. Utalt arra, hogy azon hulladékokat, amelyekkel összefüggésben az előzetes vizsgálat alapján megállapítható volt, hogy desztillációval nem hasznosíthatók, nem is helyezte be a felperes által biztosított gépekbe.

VI.

[27] Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest marasztaló rendelkezése, így azt az ítéltábla a régi Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette.

VII.

[28] A fellebbezés nem alapos.

VIII.

[29] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével és annak jogi indokolásával az ítéltábla egyetértett, ezért a régi Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira az alábbi kiegészítésekkel.

VIII.1.

[30] Előjáróban rögzíti az ítéltábla, hogy a fellebbezés elbírálásakor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás adataiból kellett kiindulni, ez képezte a felülbírálat alapját azzal, hogy a fellebbezés az elsőfokú bíróságnak a kereset összecszerűségével kapcsolatos megállapításainak felülmérlegelése irányult. Annak okán, hogy a felperes további bizonyítékot nem jelölt meg, az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőzően további bizonyítási indítványa nem volt, az ítéltábla is csak a rendelkezésre álló adatok alapján hozhatta meg a döntését: azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörűen értékelte-e a bizonyítékokat és azok mérlegelésekor okszerű, logikus következtetéseket vont-e le.

[31] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a perben azt kellett vizsgálni, az alperesnél a perrel érintett időszakban a közös hulladékregenerálási tevékenységből mekkora haszon keletkezett, ehhez pedig – egyéb adat hiányában – a feldolgozott hulladék mennyiségét kellett meghatározni, amely körben – erre irányuló pontos alperesi adatközlés nélkül – elsődleges szempont volt a felperes által átadott gépek kapacitása, ami szakkérdésnek minősült.

[32] A 216. sorszám alatti összefoglaló iratában a felperes maga rögzítette, hogy a perrel érintett időszakban csak a cég6.-tól átvett hulladékból nyert haszonanyag eladásából szerzett nyereség vizsgálható. Ehhez a tevékenységhez az alperes kizárólag a felperes által rendelkezésre bocsátott 5 db gépet használta, így azoknak a kapacitásával elérhető haszonanyag volt a perben meghatározó; költségként az erre a tevékenységrészre jutó költségeket vonták le a felek az elszámolás során (adott esetben becsléssel).

[33] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával a szakvélemény értékelésével kapcsolatosan. szakértől szakértő már az alapszakvéleményében rámutatott arra, hogy a bevallási adatokban szereplő hulladékmennyiség a rendelkezésre bocsátott gépeken nem volt feldolgozható, ezt az álláspontot a per későbbi szakaszában is következetesen képviselte, valamennyi szakvélemény-kiegészítésben megerősítette. Részletes bizonyítás folyt a perben a gépek maximális kapacitására, továbbá az üzemeltetés feltételeire, a felhasznált energiára, a karbantartási időtartamra, az emberi munkaerő nagyságára tekintettel a tényleges működés időtartamára és a cég6. adatközlésében foglaltakra (103/T/1.) is. Mindezeket a szakértő kimerítően elemezte, így megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság a szakvélemény alapján a felhasznált mennyiség számításának alapjául szolgáló adatokat. A szakértő a haszon megállapításához a felhasznált mennyiség megállapításán túl vizsgálta az alperes bevételeit és költségeit, számítását szakértő szakértő ellenőrizte és azt helyesnek találta.

[34] A 3. számú kiegészítő szakvéleményében összegző módon rögzítette, hogy csak az alperes által a cég6.-tól átvett egyéb szerves oldószer, mosófolyadék és anyalúg elnevezésű anyagok hasznosítását vizsgálta az alperes által készített bevallások, valamint a cég6. összesítése alapján. Az anyagok teljesen azonos mennyiségeket tartalmaztak. A feldolgozott anyagmennyiség meghatározásakor figyelembe vette, hogy a hasznosítás a felperes tulajdonát képező 5 db berendezésen történt, valamint az üzemeltetés során meghatározott létszámot és az elektromos energia szolgáltatótól kapott energiafelhasználást is.

VIII.2.

[35] A fellebbezésében megalapozatlanul érvelt a felperes azzal, hogy nagy volt a másodlagos hulladék aránya, a desztillációs folyamat nem volt teljes, ebből pedig következik, hogy amennyiben a folyamat optimális lett volna, akkor kevesebb másodlagos hulladékot termel az alperes. A per ugyanis a tényleges haszon, nem pedig az egyébként elérhető haszon megosztására irányult, a költségek vonatkozásában is a ténylegesen felmerült költségek levonásában állapodtak meg a felek. A szakértő is utalt arra a meghallgatásakor (145. sorszámú jkv. 7. old.), hogy kezdettől fogva jelezte a másodlagos hulladék rendkívül magas mennyiségét, amely az elszámolás szempontjából hátrányos a felperesre nézve, hiszen jelentős mennyiségű költséget okoz, ami az eredményt értelemszerűen csökkenti.

[36] A folyószámla-kivonatokhoz kapcsolódó levezetéssel azért nem értett egyet az ítéltábla, mert a folyószámla adatokból önmagában nem volt megállapítható a perbeli elszámolás alapjául szolgáló árbevétel, arra való alkalmasságuk esetén a lefolytatott szakértői bizonyításra – a fentebb kifejtettekkel szemben – nem is lett volna szükség. A felperes azonban maga sem ebből vezette le a keresetét megalapozó tényeket, maga állította az elsőfokú eljárás során, hogy az átadott gépek kapacitásával elérhető haszonanyag-mennyiségből kell kiindulni az elszámolásnál. A felperes ügyvezetője személyes meghallgatásakor előadta (38. sorszámú jkv. 4. old.), hogy pusztán a mennyiségből sem lehet következtetni a realizált bevételre, a piac nagyon hektikus, meghatározó, hogy a hulladékért lehet-e pénzt kérni vagy ingyen kerül átadásra. Az alperes törvényes képviselője mindezt azzal egészítette ki (70. sorszámú jegyzőkönyv 7. old.), hogy volt olyan, hogy a hulladékátvevő fizetett az alperesnek, illetve olyan is, hogy az alperes fizetett a hulladékért a cég6.-nek. Az adatok azért sem bizonyíthatják önmagukban a keresetet, mert a szakértő megállapítása szerint (85. sorszám alatti szakvélemény) az árbevétel tekintetében csak valószínűsíthető, hogy azok mely partnertől származhatnak, kitért továbbá arra, hogy az

alperes nem csak a per tárgyát képező hulladékot hasznosította, más termelőtől is vett át hulladékot, valamint a hulladék hasznosításán kívül más tevékenységi körben is működött.

[37] Mivel a bevallott adatok a szakértői vélemény egyértelmű és következetes megállapításai alapján a perbeli esetben nem lehettek irányadók a feldolgozott mennyiség számításánál, ezért a felperesnek az az érvelése sem lehet megalapozott, hogy a korábbi évek adatai szerint 1 fő munkavállaló alkalmazásával is képes volt az adott mennyiség feldolgozására. Az engedélyek tartalmának pedig azért nem volt jelentősége, mert a hatóság nem vizsgálta a perbeli gépek tényleges teljesítményét az elszámolás időszakára vonatkozóan. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes ügyvezetője személyes meghallgatásakor maga adta elő (38. sorszámú jkv. 4. old.), hogy álláspontja szerint a beírt mennyiségek irreálisak, a gépekkel nem lehet ilyen mennyiséget feldolgozni.

[38] Az elsőfokú bíróság a 39. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt tartalom szerint tájékoztatta a peres feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről azzal, hogy a bizonyítás mely körben szakkérdés. A tárgyalás berekesztését megelőzően a felperesnek további bizonyítási indítványa azzal együtt sem volt, hogy az alperes kifejtette álláspontját a kiegészített szakvéleménnyel és azzal összefüggésben, hogy álláspontja szerint a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A bizonyítás sikertelenségének következményeit ezért a hulladék mennyisége és az ezzel realizálható bevétel összege vonatkozásában a felperesnek kellett viselnie.

[39] Az ítélet megállapításaival a fentiekre tekintettel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett; az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében és helyesen értékelte, a felperes fellebbezésében pedig nem jelölt meg olyan további körülményt, amely lehetővé tette volna az ítéltábla számára mindezek felülmérlegelését.

IX.

[40] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a régi Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[41] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárás során felmerült költségét a felperes maga viseli, köteles továbbá az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére a régi Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint, amely a képviselőt ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjából állt. A munkadíj összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg mérsékelt összegben a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére és a kifejtett képviselői tevékenységre tekintettel. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2021. június 8.

dr. Sándor Ottó s. k.

a tanács elnöke

dr. Vasady Loránt Zsolt s. k.
dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.
előadó bíró
bíró